

Верољуб Вукашиновић

У ТОМ ПЛАМИЧКУ САГЛАСЈА

ПОГЛЕД ИЗА БРДА

Никако да одвојим један дан
и попнем се на оно брдо
у које сам загледан читавог живота

Увек има наоко пречих послова
од успињања брдском стазом

Кући се кућица окопава баштица
и певуши се стара песмица
о непознатим пределима

Шта ли је иза питам се
и овог трена док затварам
прозоре на кући и палим
вечерњу светиљку

Хоће ли ми једном
кад будем се испео на његов врх
овај тренутак у кући остати близак
или ћу видети у даљини
кућицу неку другу са светиљком од звезда
упаљеном за мене

ПУТНИЦИ У НОЋИ

Путник сам што на аутопуту
Стопирајући у мрклој ноћи
Милост чека. Али у ауту
Онај што седи да ли ће моћи,

Међ возилима што страшно јуре,
Да светлом фара бар мало начне
Слику човека, који шћућурен,
Подиже руку сред ноћи мрачне.

Понекад и ја будем тај шофер
Што спремно јури, са мало гриже.
А ти си онај што стеже кофер.
И руку своју ка мени диже.

ПРЕД ПРАГОМ СТАРЕ КУЋЕ

Овде је оно што ме цели.
Пчелињак, јутро, багрем бели.

Звуци из шуме где живеж врви,
Старинска кућа, преци у крви.

На небу млазњак, на мору глисер
А ја сам овде, тело Мелисе

Кроз сунчев дискос лагано жари
Мисао моју над кровом старим.

МАЈСКО ЈУТРО

Читаве ноћи неко ме зове
Као глас оца са неког брега,
И ја излазим из собе ове
У мајско јутро од цветног снега.
Мирише багрем, бели прах нуди
Милион искрица пелудног плама.
А глас ми каже: Радостан буди,
Па, зар не видиш да си сред храма.

Уђох у цркву где свећа гори,
Где отшкринут је прозор ка небу.
Спокојан нисам, брига ме мори,
Не живи човек само о хлебу.
Облаче свеци светлосна руха
И шапућу ми хајде са нама.
А глас ми каже, глас светог духа,
Па, зар не видиш да си сред храма.

Одох у поље. По ливади је
Сазвежђа биљна просуо творац.
Миришу цветне галаксије
Свака је чашка мирисни дворац.
Усред сам неке земаљске бајке
У царству цветних кумових слама.
А глас ми каже, као глас мајке,
Па, зар не видиш да си сред храма.

Лето и весну Господ ми сазда,
Ово је јутро прозрачни кристал.
Све сабрано је што већ раздах
И враћено ми као дар блистав.
Љубав је ово, врхунац сјаја
У њој од смрти нема ни прама.
А глас ми каже, глас вечног маја,
Па, зар не видиш да си сред храма.

МУШКАТЛЕ

Баршунаст напев мушкатле знају
Чућеш га само једном у мају
Кад тајним додиром ум ти мути
Латица нежнија од женске пути

Латица нежнија од женске пути
Шапће ти тајну да ли ћеш чути
Хор девојака у чедном сјају
У том пламичку сагласја трају

У том пламичку сагласја трају
Мириси звуци додири боје
У једном трену када се споје

У једном трену када се споје
У сонет пољупца надомак рају
Баршунаст напев мушкатле знају

ЦИКЛАМЕ

Утихнуо цвркут оживео цијук
Усред циче цвиле северац и фијук

Напољу је циклус хладноће и таме
Свенуло је цвеће једино цикламе

Процвале су јарко као усред лета
У собици нашој том остатку света

Где се у цик зоре будим занет цветом
Што циклично цвета сугласничким сплетом

МАЈЧИНА ДУШИЦА

Како провући кроз стиха ушице
Тајанствен мирис мајчине душице

(у том бусену од цветног немира
скривена можда је тајна свемира)

И како помоћу гласовног споја
Спасити душицу мајчице моја